

De svageste er Linnedsyerskerne, Handskesyverskerne og Maskerne.

Resultatet er naturligvis simpelt hen, at de daarligst lønnede Fag giver mest af Overanstængelse, Sulteføde og nedbrudt Helbred.

At forøvrigt Kaabesyerskerne og Kasketsyerskerne i saa Henseende staar bedre end de øvrige Fag, kommer for de førstes Vedkommende af den yngre Alder.

Højere Aarsindtægt og bedre Helbred følges jo ad.

En Sammenligning mellem Helbredet og Arbejdsdagens Længde i *den travle Tid* tyder derimod ikke paa, at lang Arbejdsdag i en kortere Del af Aaret virker særlig ødelæggende paa Sundheden.

Med Hensyn til Alderens Indflydelse paa Sundheden stiller det sig saaledes, at indtil det 24de Aar har over Halvdelen god Helbred, fra 25 - 39 Aar mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{3}$ og fra det 40 Aar er det ringere, fra det 50 Aar meget ringere.

Og nu er vi ved det meget vigtige Punkt, netop Sagens Kærnepunkt, som Dansk Kvindesamfund saa ihærdigt har søgt at faa opklaret og statistisk fastslaaet.

Hvor meget behøver disse Kvinder for at leve?

Hvor meget giver de ud af deres ofte surt erhvervede Løn for at opholde Livet?

Ja herpaa er det Hr. Svejstrup har givet os Svar.

Bedst lever naturligvis, siger han i sine Optegnelser, den ugifte Syerske, der *vel at mærke* kun har sig selv at sørge for.

Hos de gifte Syersker vil Kostens Godhed og Rigelighed naturligvis betinges af Børnenes Antal.

Daarligst situeret er selvfølgelig den ugifte Syerske, der har andre — Moder, Søskende eller Børn at sørge for.

Resultaterne af Undersøgelserne med Hensyn til, som Hr. Svejstrup siger, hvorledes Kostudgifterne fordeler sig paa de enkelte Spise- og Drikkevarer, og hvilken Indflydelse Velstanden (!) har paa Fordelingen, er særlig mærkelige, men formenes ikke at kunne interessere andre end danske, da jo Levnedsmidlernes Pris og derved deres Værdi er saa forskellig i de forskellige Lande.

Efter denne Oversigt over det fortrinlige Undersøgelsesarbejde, med et Ord: altsaa denne rent objektive Fremstil-